

ایک

شهرستان آبیک در فاصله ۵۰ کیلومتری شرق شهر قزوین قرار دارد و وسعت آن در حدود ۱۵۳۴ کیلومتر مربع می باشد. این شهرستان دارای یک شهر، دو بخش، پنج دهستان و نه روستا است و در کنار دو جاده ترانزیتی مهم کشور، یکی بزرگراه و دیگری جاده آسفالته قدیم تهران قرار دارد. از جاذبه های آبیک می توان به مقبره رییس المجاهدین، امامزاده علی شکرناپ، منطقه فشکلدره با آداب و رسوم خاص، زبان رومانو و همینچنین مناطق ییلاقی زیاران و مراسم باشکوه تعزیه خوانی در روستاهای این منطقه اشاره کرد.

مقبره رئیس المجاهدین (میرزا حسن شیخ الاسلام)

مقبره رئیس المجاهدین که از مبارزین مشروطه بوده است در شهرستان آبیگ قرار دارد، این بنا دارای طرحی مستطیل شکل به طول پانزده و عرض دوازده متر است. کل بنا از آجر شکل گرفته و تنها یک ردیف سنگ، همکف ایوان و دور تا دور آن به کار رفته است. در روی اتاق مقبره، گنبدی آجری قرار دارد و روی آن با کاشی های رنگی با طرح هندسی تزیین شده است.

منطقه فشکلدره (پشکلدره) آبیک

این منطقه در بخش مرکزی آبیک واقع شده و آثار به دست آمده متعلق به هزاره چهارم پیش از میلاد گواه بر قدمت تاریخی آن دارد. معیشت غالب مردم منطقه از راه دامپروری و کشاورزی می باشد و از روستاهای آن می توان به آتانک، کهوان، طیکور، توداران، بهجت آباد، صمغ آباد، تازه آباد، جزمه و ... اشاره کرد. آداب و رسوم، تعزیه خوانی، زبان تاجیک، طبیعت بکر و بیلاقی بخش زیاران و صنایع دستی آن از شاخصه های منحصر به فرد فرهنگی می باشد که هر یک به تنهایی منطقه را مستعد جذب گردشگر می کند.

امامزاده علی شکرناپ (ع)

آرامگاه علی ابن عون در روستای شکرناپ از توابع آبیک قرار دارد. بنای بقعه هشت ضلعی و دارای طول تقریبی هر ضلع ۷/۸۰ متر است. جرزها و طاق نماهای خارجی با قوس های تیزه دار قاب سازی شده اند. داخل حرم نیز به شکل هشت ضلعی است و روی هر ضلع آن طاق نمایی دیده می شود، گنبد رک ترک دار آجری بر روی مرقد امامزاده قرا گرفته است. ورودی حرم در شمال بقعه قرار دارد، و در کتیبه بالای در ورودی، سال ساخت بنای اصلی حرم (۸۸۴ هـ. ق) و نام سازنده آن درویش نورالدین به چشم می خورد.

روستای زرگر

از شاخصه های قومی منطقه آبیک می توان به قوم زرگر اشاره کرد این قوم که در روستاهای زرگر، باقر آباد کرد و ترک مستقر هستند دارای زبان خاص میباشند که خود به آن رومان لویی و مردم منطقه به آن زرگری می گویند. آنها خود را مهاجرانی از اروپا میدانند که در گذشته های دور به این منطقه آمده اند. استخوانبندی و شکل ظاهری آنها مردمان این طایفه را از دیگر ساکنان منطقه متمایز می کند.

امامزاده ابراهیم

بقعه امامزاده ابراهیم در بخش مرکزی شهرستان آبیگ و در روستای ابراهیم آباد واقع شده است. قدمت بنای آن را می توان با توجه به پلان هشت ضلعی و گنبد رگ آن به دوره ایلخانی منسوب کرد. اگرچه تناسبات فعلی بنا با شیوه مذکور همخوانی ندارد. بنای امامزاده هشت ضلعی بوده و در دو طبقه ساخته شده و در چهار طرف دارای غلام گردشی است. تمامی دیوارهای داخلی واجد طاق نما بوده و تزئینات گچبری نیز در داخل امامزاده دیده می شود.

امامزاده احمد و محمود قشلاق

این امامزاده در بخش مرکزی شهرستان آبیگ و در جنوب غربی روستای قشلاق واقع شده است. امامزاده احمد دارای بنایی قدیمی تر بوده و از دو قسمت کاه گلی و آجری تشکیل شده است. قسمت کاهگلی با شکل مخروطی زیبایی در پشت آن قرار دارد. قدمت این بنا با توجه به معماری بومی آن قابل تخمین نیست. شکل بنای امامزاده ترکیبی از یک فضای دایره ای (مقبره) و یک فضای مستطیلی (ورودی) است. این بنا سطحی بالغ بر ۱۱۵ متر مربع داشته و بیشترین ارتفاع آن مربوط به تیزه گنبد بناست که ۵/۸ متر ارتفاع دارد. بنای امامزاده در نمای ورودی دارای یک طاقنمای اصلی جهت ورود و دو درگاهی کوچک در جوانب ورودی اصلی است. این امامزاده دارای سازه سنتی با دیوار باربر می باشد و پوشش سقف امامزاده نیز گنبدی است. مصالح به کار رفته در جرزها خشتی و اندود داخلی امامزاده نیز گچی است. خشت و گل بودن مقبره امامزاده از ویژگی های بارز بنای مذکور است. به علت نوع مصالح و ارتفاع زیاد، دیوارهای جانبی امامزاده را در بیرون به صورت مایل اجرا کرده اند تا بر قوت استحکامی بنا اضافه نمایند. در ضمن دایره ای بودن پلان بقعه نیز از ویژگی های برجسته و قابل ذکر آن است.

منطقه نمونه گردشگری زیاران

این منطقه تنها جاده مواصلاتی تهران - طالقان و قزوین - طالقان است و از این لحاظ از جاده‌های پر تردد استان محسوب می‌شود. روستاهای بکر ابراهیم آباد، صمغ آباد، آق چری، قاضی کلایه و همچنین سد انحرافی زیاران، باغات میوه و طبیعت آن از جاذبه‌های این منطقه است.

آیین‌های سنتی و بازیهای محلی

مراسم طشت گذاری در آغاز ماه محرم و آئین مافی در صبح روز عاشورا از مراسم های سنتی این منطقه است که هر ساله در منطقه زیاران اجرا می شوند. این دو آئین در سال ۱۳۹۱ به ثبت ملی رسیده اند .

بازی حمام حمام ، عروس برون ، رقص هالای ، کلاه بران و چاله از بازی های محلی این منطقه است که در این میان رقص سنتی هالای و بازی گروهی حمام حمام در فهرست آثار ملی ثبت گردیده است.

صنایع دستی

علاوه بر محصولات باغی و کشاورزی زنان هنرمند آبیگ به هنرهای گلیم بافی، جاجیم بافی، جوراب بافی و سبده بافی مشغول بوده و گردشگران می توانند ارمغان سفر به این خطه را با تهیه این صنایع دستی به یادگار ببرند.

